

РЕШЕНИЕ

№ 5324

гр. София, 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20221110212433 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „XXX“ЕООД, ЕИК XXX, срещу Наказателно постановление (НП) №70/23.08.2022 г., издадено от В Б Б - Председател на Патентно ведомство на Република България, с което на основание чл. 81, ал. 1 от Закон за марките и географските означения (ЗМГО), на жалбоподателя е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 3000,00 (три хиляди) лева за нарушение на чл.13, ал.2, т.2, вр.чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО.

В депозираната жалба са изложени съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, засегнали реда за иницииране на административнонаказателната процедура и свързани с пропуск да се състави акт за установяване на административно нарушение (АУАН), довело и до изтичане на давностните срокове, установени с нормата на чл.34 от ЗАНН. Излагат се доводи за неприложимост на разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, доколкото субектът на отговорност не бил участвал пълноценно в предхождалото издаването на наказателното постановление наказателно производство, прекратено с акт на Районна прокуратура – III. Аргументи в подкрепа на застъпеното становище се черпят от отсъствието на фактически констатации относно дейността на дружеството – въззивник и неговата противоправност в прокурорското постановление. Като процесуално нарушение се разглежда и налагането на една имуществена санкция, въпреки установеното накърняване правата на няколко различни маркопритежатели, който подход бил поставен в противоречие с нормата на чл.18 от ЗАНН. Жалбоподателят открива следващ порок при

индивидуализацията на наложената санкция, доколкото нейният размер бил прекомерен, с което се нарушавал принципът на съразмерност в административния процес. Споменава като неправилно и издаването на второ наказателно постановление, с което дружеството било санкционирано за идентично по вида си нарушение, извършено на същите дата и място, но спрямо други артикули, носещи отличителни белези на марки, притежавани от други лица. От материалноправна гледна точка се обсъжда недоказаност на тезата на наказващия орган за нарушение на чл.13 от ЗМГО. Споделя се становище за приложимост на разпоредбата на чл.15 от ЗМГО, въвеждаща института на изчерпване на правото на маркопритежателите. Като доказателства се сочат приобщените в хода на приключилото наказателно производство фактури, съпровождали стоките, указващи на тяхното свободно предлагане на пазара. Коментира се отсъствието на специални знания у управителя на дружеството - въззивник да различи неоригиналните артикули, както и практически неизпълнимото да се проверява истинността на документите, които са му били представени и правомерността на извършваната от други доставчици дейност. Със сходни аргументи се обосновава и необходимостта от отмяна на издадения санкционен акт в частта, касаеща постановеното отнемане на иззетите като веществени доказателства артикули по реда на чл.127, ал.5 от ЗМГО, доколкото те били валидно закупени. Формулирана е молба за цялостна отмяна на издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител. От упълномощения за участие в производството адвокат, преди даване ход на делото пред съда, е постъпило по реда на чл.322 от НПК допълнение към жалбата, в което основните аргументи, изложени в нея са резюмирани. Релевирано е искане за присъждане на разноски за процесуално представителство, като са представени доказателства за тяхното извършване.

Въззиваемата страна – Председател на Патентно ведомство на Република България, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Грънчарска, която моли за потвърждаване на издаденото постановление като правилно и законосъобразно. В съпроводителното писмо, с което административнонаказателната преписка е изпратена до съда е ангажирано и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с искане да се присъди негов минимален размер съгласно чл.63д, ал.3 от ЗАНН.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**, макар по аргументи, различни от изложените в нея.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

„XXX“ЕООД е търговец, вписан в Търговски регистър, с ЕИК XXX, с адрес на управление гр.Ш, XXX. Управител и едноличен собственик на капитала му бил М И С. Предметът на дейност на дружеството бил широк и включвал покупка на стоки или други вещи с цел препродажба в първоначален, преработен или обработен вид. За нуждите на търговската си дейност дружеството стопанисвало два магазина под наименованието „И“, единият от които се намирал на адрес: гр. Ш, XXX В търговските обекти се предлагали за продажба мъжка и дамска конфекция и аксесоари, част от които носели отличителните знаци на защитени търговски марки „LOUIS VUITTON“, „DIOR“, „LEVI'S“, „MICHAEL KORS“, „CHANEL“, „DSQUARED2“, „TOMMY HILFIGER“, „HUGO BOSS“, които стоки били идентични в едни и сходни в други елементи със защитените знаци на всяка една от марките. Тези артикули търговецът бил закупил от свои контрагенти, единият от които „X“ООД - дружество, регистрирано на територията на Република Чехия, с управител българския гражданин В В В, от гр. В. „XXX“ЕООД използвало така обозначените върху стоките търговски марки без правното основание, отразено в нормата на чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО, в търговската си дейност, тъй като липсвал лицензионен договор в негова полза, с който носителите на правата изрично заявяват съгласието си за използване на техните марки от трети лица, отсъствали и други документи – фактури за закупуване от официални магазини или дистрибутори, сертификати, респ. явни и скрити белези – стикери, етикети, баркодове и други средства за защита, удостоверяващи оригиналния произход на артикулите.

По- конкретно дрехите, представляващи имитации на посочените по – горе известни търговски марки и предлагани за продажба в магазин „И“, били следните: 2 броя дамски блузи, 7 броя дамски шалове, 2 броя дамски чанти, върху които била поставена марката „Louis Vuitton“, които разкривали сходство със словни, фигуративни и комбинирани марки с рег. №00032758, регистрирана за класове стоки 3, 14, 16, 18 и 25 на Международната класификация на стоките и услугите /МКСУ/, рег. №000015610, регистрирана за класове стоки 16, 18 и 25 на МКСУ, рег. №000015628LV, регистрирана за класове стоки 16, 18 и 25 на МКСУ, рег. №006587851, регистрирана за класове стоки 18 на МКСУ, рег. №009844391LV, регистрирана за класове стоки 18 и 25 на МКСУ, рег. №1127687LV, регистрирана за класове стоки 18 и 25 на МКСУ; 1 брой дамска чанта, означена със знаци „Dior“, които разкривали сходство с марки рег. №006587851, регистрирана за класове стоки 18 на МКСУ, рег. №313176 DIOR, регистрирана за класове стоки 18 на МКСУ, рег. №682127 DIOR, регистрирана за класове стоки 18 на МКСУ; 11 броя ризи и 2 броя тениски, върху които била поставена марката „Polo“, които разкривали сходство с марки рег. №28406, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №28407 RALPH LAUREN, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №28408 Polo, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №28409 Polo By Ralph Lauren, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №4049201, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №4049243 Ralph Lauren, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №4049334 Polo, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №4049367 Polo By Ralph Lauren, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №008612871 Polo Ralph Lauren, регистрирана за класове стоки 25 на

МКСУ, рег. №1261858 Polo Ralph Lauren, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ; 5 броя тениски и 3 броя блузи, означени със знаци „Levi`s“, които разкривали сходство с марки рег. №11439 Levi`s, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №8264 Levi`s, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №001928050, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №000033159 Levi`s, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №000033126 Levi`s, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ; 5 броя тениски и 1 брой шал, върху които била поставена марката „Michael Kors“, които разкривали сходство с марки рег. №003857844 Michael Michael Kors, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №003235397 MK Michael Kors, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №003140456 Michael Kors, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №003201118 MK Michael Kors, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №006458939 KMKMKMKMK, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ, рег. №014273304 MK Michael Kors, регистрирана за класове стоки 25 на МКСУ; 1 брой дамска чанта и 1 брой шал, означени със знаци „Chanel“, които разкривали сходство с марки рег. №5165 Chanel, рег. №38897, рег. №313034A Chanel, рег. №731984 CC, рег. №1358268 CC, рег. №1360164 Chanel, регистрирани за класове стоки 18 и 25 на МКСУ; 10 чифта мъжки панталони, 5 броя блузи с дълъг ръкав, 1 брой сако и 10 броя колани, върху които била поставена марката „DSQUARED2“, които разкривали сходство с марки рег. №56150D2 DSQUARED2, рег. №008133548 DSQUARED², рег. №005287495 Dsquared, рег. №005217963 DSQUARED2, рег. №002509826 D² DSQUARED², рег. №1074869 DSQUARED, регистрирани за класове стоки 25 на МКСУ; 5 броя ризи, 6 броя панталони, 1 брой тениски и 2 броя сака, означени със знаци „Tommy Hilfiger“, които разкривали сходство с марки рег. №000131631 Tommy Hilfiger, рег. №000131656 TOMMY tommy HILFIGER, рег. №000131706 TOMMY HILFIGER, рег. №000138529, рег. №010451383 HILFIGER, рег. №1225683 TOMMY HILFIGER, регистрирани за класове стоки 25 на МКСУ; 2 броя ризи и 2 чифта дънки, означени със знаци „Hugo Boss“, които разкривали сходство с марки рег. №000049221 BOSS, рег. №000049254 BOSS, рег. №003508652 BOSS HUGO BOSS, рег. №000049270 HUGO, рег. №000049288 HUGO HUGO BOSS, рег. №430400 HUGO BOSS, рег. №606620 BOSS, рег. №773035 BOSS, рег. №720615 HUGO, рег. №604811 HUGO HUGO BOSS, регистрирани за класове стоки 25 на МКСУ. Същевременно по отношение на класовете стоки 18 и 25 от МКСУ се установявала идентичност между част от предлаганите артикули в магазина и защитените търговски марки.

На 21.12.2017 г. в ОДМВР - София постъпил сигнал, препратен по компетентност в ОДМВР - Ш, с вх. №УРИ372000-22266/21.12.2017 г., относно неправомерни действия от страна на „XXX“ЕООД по предлагане за продажба на продукти, означени със знаци, сходни на регистрирани търговски марки. По повод същия и с оглед проверка на подадената информация, на 15.03.2018 г., служители от ОДМВР – Ш, съвместно с представители на адвокатски кантори, действащи в областта на защитата на правата върху интелектуална собственост, участвали в извършването на специализирана операция, свързана с установяване на престъпления против интелектуалната собственост. В рамките на

мероприятието били посетени и магазините, стопанисвани от дружеството - жалбоподател, в частност този на адрес: гр. Ш, бХХХ При проверката служителите установили, а по-късно и документирали в протокол за претърсване, че в търговския обект са изложени и предлагани за продажба на дребно описаните по-горе като видове, бройки и отличителни белези стоки.

Присъстващият по време на проверката управител на дружеството – М С, не представил пред контролните органи документи, удостоверяващи произхода на стоките, както и връзката им с притежателя на обозначената върху тях защитена търговска марка. Доколкото дрехите и аксесоарите разкривали идентичност с класовете стоки, за които били регистрирани отделните марки, а поставените върху тях словни, фигуративни и комбинирани знаци били сходни със защитените такива и съществувала вероятност от объркване на потребителите, вещите били иззети с протокола за претърсване, а впоследствие, след образуване на досъдебно производство по пр.пр. №169/2018г. по описа на РП- Ш от наблюдаващия прокурор и приобщени като веществени доказателства по делото.

В хода на делото била назначена и изготвена техническа (маркова) експертиза, съгласно заключението на която инкриминираните вещи, носещи белези на различни търговски марки, били идентични на част от класовете стоки, за които знаците били защитени, но разкривали единствено сходство по отношение на отличителните словни и фигуративни елементи на стоките, за които била регистрирана всяка една от марките. Идентичността на видовете стоките и сходството на разпознаваемите върху тях знаци били от естество да въведат в заблуждение потребителите относно произхода на артикулите, а именно, че те са произведени от или със съгласието, или под контрола на притежателите на регистрираната марка.

Била изготвена и приета и оценителна експертиза, в чието заключение като обща стойност на стоките, носещи визуално сходни отличителни елементи на процесните търговски марки, бил изведен общ размер от 26684,69 лева.

В хода на досъдебното производство М И С бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.172б, ал.1 от НК. Доколкото като част от защитната си теза той оспорвал възприетите фактически констатации, в частност се позовавал и на право на изчерпване по смисъла на чл.15, ал.1 от ЗМГО, той представил за прилагане към материалите по делото първични счетоводни документи и извлечения от счетоводни сметки, касаещи иззетите при претърсване стоки, сред които и фактура №2045/06.03.2018г., издадена от „Х“ООД. С нея целял да докаже произхода на продаваната стока, носеща отличителни белези на търговските марки „LOUIS VUITTON“, „DIOR“, „LEVI'S“, „MICHAEL KORS“, „CHANEL“, „DSQUARED2“, „TOMMY HILFIGER“, „HUGO BOSS“, в частност, че е била закупена от чешки търговец, чиито артикули са останали от стари дизайнерски колекции.

По делото били изискани и приобщени справки от Патентно ведомство на Република България относно вписани лицензионни договори в полза на „ХХХ“ЕООД и негови контрагенти – български дружества, както и отговори от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР относно актуалното състояние на „Х“ООД, неговия

управител – В В В и съдържащи данни за отсъствието на отстъпени в полза на този търговец на права за продажба на стоки на защитени търговски марки.

С постановление на РП - Ш от 17.12.2021 г. наказателното производство по пр.пр. №169/2018г., водено срещу М И С за престъпление по чл.172б, ал.2, вр.ал.1 от НК, било прекратено, а материалите по делото, след изтичането на сроковете за обжалване, били изпратени по компетентност на Патентно ведомство на Република България с оглед преценка реализирането на административнонаказателна отговорност на адресати на нормите на Закона за марките и географските означения (ЗМГО).

Въз основа на получения прокурорски акт и материалите по пр.пр.№169/2018г. по описа на РП – Ш, в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, председателят на Патентно ведомство на Република България преценил, че е налице административно нарушение и издал атакуваното в настоящото съдебно производство наказателно постановление №70/2022 г. С него на основание чл.81, ал.1 от ЗМГО (отм.) на търговското дружество „XXX”ЕООД, ЕИКXXX, била наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000,00 (три хиляди) лева за това, че дружеството използва в търговската си дейност, по смисъла на чл.13, ал.2, т.2, вр.ал.1, т.2 от ЗМГО, като предлага за продажба в търговския си обект стоки, означени със знаци на изброените по-горе търговски марки, сходни на регистрираните по реда на Мадридската спогодба марки за съответните класове по МСКУ, без съгласието на притежателите на марките. На основание чл.127, ал.5 от ЗМГО артикулите, предмет на нарушението, били отнети в полза на държавата и било постановено тяхното унищожаване.

Екземпляр от санкционния акт бил връчен на жалбоподателя на 05.09.2022г., видно от инкорпорирана в съдържанието му разписка. Жалбата срещу него била подадена на 19.09.2022 г., в рамките на преклузивния срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН.

Посочените фактически обстоятелства се установяват от събрания по делото доказателствен материал: сведенията, получени в хода на досъдебното производство от К Й Ц, А С Т, Г Х.а Ц, Х Д Г, С Д, К К, Д Г, Д Д, М Н както и събраните по делото писмени доказателства: протокол за претърсване, извършено на адрес гр. Ш, бXXXфотоалXXXм него, техническа (маркова) експертиза, оценителна експертиза, писмени отговори от Патентно ведомство на Република България, от „XXX“ООД, приемо – предавателен протокол за оставяне на съхранение на процесните стоки в качеството им на веществени доказателства в хранилището към ОДМВР – Ш, отговори от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, фактура №2045/06.03.2018г., издадена от „X“ООД и извлечение от счетоводна сметка 903 за 06.03.2018г., заповед № 3-502/17.08.2022 г. на Председателя на Патентно ведомство, извлечение от Търговски регистър относно актуалното състояние на „XXX“ЕООД, известие за доставяне на НП, пълномощни за процесуално представителство, приобщени по надлежния ред на чл.283 от НПК.

Посредством сведенията, събрани в хода на досъдебното производство от представители на различни адвокатски кантори, представляващи интересите на притежателите на търговските марки „LOUIS VUITTON”, „DIOR”, „LEVI’S”, „MICHAEL

KORS”, “CHANEL”, “DSQUARED2”, “TOMMY HILFIGER”, “HUGO BOSS”, анализирани ведно с отговорите от Патентно ведомство на Република България и ДМОС – МВР съдът установява липсата на вписани и пораждащи действие лицензионни договори в полза на дружеството – жалбоподател или негови контрагенти (в частност „Х“ЕООД или „Х“ООД) за използване в търговска дейност на посочените търговски марки. Споделени са и общи и специфични разпознавателни характеристики за оригиналност на предлаганите в търговската мрежа стоки, носещи словни и фигуративни символи на защитените марки, които, предвид и заключението на приетата по делото техническа (маркова) експертиза, не са били установени при непосредствен преглед върху иззетите по делото веществени доказателства, обосноваващи и определянето им като сходни на артикулите, предлагани със знанието и съгласието на маркопритежателите и поради това позволяващи въвеждане в заблуда на потребителите относно техния оригинален произход. В тази насока, заключението на изготвената по делото маркова експертиза разкрива съществен принос за изясняване на обстоятелствата по случая. Същата е изготвена обективно и професионално, като предоставените отговори на поставените въпроси са изчерпателни в нужната степен, за да позволят придобиване на знание относно елементите, относно които се обсъжда единствено сходство (изображения на символи и пр.) и тези, коментирани като идентични (в случая единствено видовете стоки, като класове съобразно международната класификация МКСУ, за които са защитени марките).

Не опровергават фактическите установявания и сведенията, придобити от лицата Г Ц, С Д, К К, Д Г, Д Д и М Н. В тях акцентът е поставен върху придобиването от „ХХХ“ЕООД на стоки, носещи отличителните белези на защитени търговски марки, които не са предмет на настоящото производство, поради което са ирелевантни за изясняване на обстоятелствата от неговия предмет. Единствено в заявеното от К К се откриват индиции за евентуално установени отношения между жалбоподателя и чуждестранно дружество, но без достатъчна конкретика, която да позволи недвусмисленото му идентифициране като „Х“ООД, респ. установяването на идентичност между иззетите от магазина на въззивника стоки и тези, които са предложени и реализирани като предмет на договор между двамата търговци. В този смисъл и тези сведения не могат да се ползват като достатъчно доказателство за придобиване именно на намерените в обекта на жалбоподателя артикули. Не водят до различни изводи и сведенията, получени от служителите на „ХХХ“ЕООД Д и Н, анализирани в съвкупност с приложените по делото копие на фактура с издател „Х“ООД и извлечение от дневник за покупки за месец март 2018г. на жалбоподателя. Изявленията на двете лица са съсредоточени върху формалното отрицание в търговския обект на дружеството да се предлагат артикули с неизяснен произход, чрез позоваване върху факта на осчетоводена фактура и установена практика да се допускат замени на стоки с такива, донесени от редовни клиенти, без същите да се отразяват документално. Така предложената информация, както и обсъжданите счетоводни документи обаче за този съд не притежават доказателствената стойност, която въззивникът желае да им придаде, противопоставяйки ги на тезата на административнонаказващия орган относно липсата на основание за използването в търговската дейност на процесните търговски марки. Дори и да се приеме за

вярно, твърдението, че в магазина са се извършвали замени на стоки, при които от редовни клиенти са приемани за последваща продажба оригинални артикули на известни търговски марки, не освобождава търговеца от задължението този факт да бъде убедително доказан посредством документи, отразяващи подобен произход, каквито в случая липсват. Що се отнася до същността на фактурата, като първичен счетоводен документ, тя се свързва с факта на сключване на сделка между правните субекти, когато носи подписа и на двете страни, отразени в нея като получател и издател. Безспорно, тя би могла да удостоверява извършена доставка на стоки или услуги, но относно конкретиката на техния вид изводи могат да се правят единствено въз основа на изрично инкорпорираното в нея съдържание. В настоящия казус представената фактура отразява доставка на стоки от различни видове, с отразяване на наименования на защитени търговски марки и цени. Никакви други обозначения обаче не са включени при описанието на артикулите, които тази фактура е съпътствала, в частност, липсва тяхното предназначение (дамски, мъжки, детски и пр.), материя на изработка, производствена серия и година, евентуално баркод, а посочените броеве от всеки артикул не съответстват на установените и иззети от магазина, съответно не са представени доказателства отделни бройки от тях да са реализирани през изминалите дни от 06.03.2018г. (датата на доставката им) до 15.03.2018 г. (датата на тяхното изземване от полицейските органи). Впечатление правят и допуснатите при изписване на част от наименованията на търговски марки, повтарящи се правописни грешки, които заедно с твърде занижените цени, отсъствието на допълнителни документи (сертификати, документи за внос) или удостоверителни знаци (холограми, скрити стикери, етикети, баркодове и пр.), указващи, че се касае за оригинални стоки (включително предлагани като „аутлет“ или такива втора употреба), различаващите се на снимковия материал към протокола за претърсване данни за произход извън Европейски съюз (Република Турция, без доказателства относно наличие на изнесено лицензирано производство на артикули с посочените търговски марки именно в тази държава), както и обстоятелствата, касаещи актуалното състояние на „X“ООД (за което не са установени вписани лицензи от маркопритежатели на територията на Република Чехия, същото е без физически офис, магазинна или складова мрежа в посочената държава), компрометират в значителна степен тезата за оригиналния им произход. Не променя изводите и включването на фактурата в дневника за покупки за месец март 2018г., доколкото това действие не указва идентичност между иззетите стоки и тези, описани в документа. Още повече че по делото няма приложени складови разписки, инвентаризационни описи и прочие, които да позволят недвусмисленото идентифициране именно на тези стоки, като придобити в рамките на сключената сделка. По изложените съображения съдът приема, че представената фактура не е в състояние да докаже връзката между закупуването от страна на дружеството - въззивник именно на всички или на част от артикулите, предмет на изземване по настоящото дело, поради което и я изключва от доказателствената съвкупност, върху която гради изводите си по съществото на казуса.

Съдът от първа инстанция счита, че следва да възприеме като относим и приложения

по делото протокол за претърсване и изземване на стоки, предмет на административно нарушение на правилата на ЗМГО. Същият се цени с оглед съдържащите се в него доказателствени данни относно реда, по който са били приобщени веществени доказателства, техните видови характеристики, както и лицата, участвали в извършеното действие.

Цялостният анализ на доказателствената съвкупност води според съда до еднозначни и безпротиворечиви фактически изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебния контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, който следва да се съсредоточи върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в наказателното постановление.

Административнонаказателното производство е започнало в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, като председателят на Патентно ведомство на Република България (компетентен орган, съгласно чл.133, ал.1 от ЗМГО) е издал наказателно постановление №70/2022 г. срещу „Х.“ЕООД, ЕИК XXX, за нарушение на чл.13, ал.2, т.2, вр.чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО, извършено на 15.03.2018 г. Доколкото постановлението не е влязло в сила и не е породило своите правни последици, съобразявайки изтеклия от датата на деянието до настоящия момент срок обаче съдът намира, че е налице формално основание за прекратяване на производството, обосновано с изтичането на предвидената в закона абсолютна давност за реализиране отговорността на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН: ”По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго”. Под “обстоятелствата, изключващи отговорността” законодателят е имал предвид тези релевантни факти или юридически събития, които са пречка не само за възникване, но и за реализиране на административнонаказателна отговорност. Последната е вид юридическа отговорност, която се реализира в рамките на конкретно административно правоотношение, породено от извършването на административно нарушение. В нейното съдържание са включени правомощията на държавата да наложи определено административно наказание на нарушителя, да изпълни

същото и да третира нарушителя като наказван в рамките на определен период от време, най-вече с оглед опасността от извършване на повторни нарушения /т. нар. “специален рецидив”/.

В контекста на изложените разсъждения, тъй като правомощията да държавата да ангажира административнонаказателната отговорност се реализират по принудителен ред, то наличието на изтекла давност за осъществяване на първото правомощие – да се наложи определено административно наказание на нарушителя с влязъл в материална законна сила акт, представлява своеобразна пречка за осъществяването и на останалите две правомощия. Това е така, защото давността се определя като продължителен период от време на бездействие на компетентните длъжности лица, с изтичането на който се компрометираща идеята за съвременност и неотвратимост на административнонаказателната отговорност, поради което същата следва да се приложи “*ex officio*”, като тези правомощия на държавата не остават да съществуват в някакъв естествен, латентен вид.

Съобразно тълкувателната практика на върховната съдебна инстанция, не съществува пречка давността за наказателно преследване по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, респективно наличието на абсолютна такава по чл. 81, ал. 3 НК да се приложи субсидиарно, съгласно чл. 11 ЗАНН, тъй като този материалноправен институт не е уреден изрично в ЗАНН. Солиден аргумент в тази насока е и обстоятелството, че извършителите на престъпни деяния не могат да бъдат поставяни в по-благоприятно правно положение от лица, които нарушават “установения ред на държавно управление” /чл. 6 ЗАНН/.

Безспорно установено е, че твърдяното нарушение е извършено на 15.03.2018 г., а абсолютният давностен срок е изтекъл на 15.09.2022 г., след която дата всички правомощия на държавата, досежно този вид юридическа отговорност, са ограничени “*ex lege*” /т.е. по силата на самия закон/. В конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, във вр. с чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, който предвижда 3 години за наличието на относителна, респективно 4 години и шест месеца за настъпването на абсолютна давност за реализацията на административнонаказателната отговорност.

По изложените съображения, съдът намира, че административнонаказателното производство следва да бъде прекратено, а така издаденото наказателно постановление - да бъде отменено в частта относно наложената санкция, поради наличието на изтекла абсолютна давност за реализиране на административнонаказателната отговорност на въззивника.

Независимо от този изход на делото обаче съдът дължи произнасяне и по въпроса за разпореждане със стоките - предмет на нарушението, приобщени като веществени доказателства в процеса. Разкриват се предпоставките за тяхното отнемане в полза на държавата и унищожаването им по реда на чл.127, ал.5 от ЗМГО, в която част наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

Съгласно чл.127, ал.5 от ЗМГО, стоките по ал.1 от същия текст, независимо чия собственост са, се отнемат в полза на държавата и се предават за унищожаване, като

притежателят на марката или упълномощено от него лице може да присъства на унищожаването. Цитираната разпоредба има самостоятелно правно приложение, като препращането към санкционната ал.1 е само досежно идентифициране на стоките, подлежащи на отнемане и унищожаване. Извършването на тези действия е независимо от реализирането на административнонаказателната отговорност за деяние по [чл. 81, ал.1 от ЗМГО](#) (отм., сега чл.127, ал.1 от ЗМГО), поради което може да бъде извършено и с отделен акт на разпореждане. Касае се за отнемане на вещи по реда на [чл. 20, ал.3 от ЗАНН](#), което не представлява, нито административно наказание (изчерпателно изброени в [чл. 13 от ЗАНН](#)), нито принудителна административна мярка (по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#)), т.е., не се явява последица от налагане на административно наказание. Тази мярка се прилага независимо дали е отменено наложеното административно наказание или не, щом е предвидено в съответния закон. Освен посоченото правно основание, за да бъде разпоредено отнемане на вещите в полза на държавата, са налице и фактически такива. В тази връзка, съдът намира за безспорно установено, че за използване на описаните в НП стоки в търговската дейност на „XXX“ЕООД, по смисъла на чл.13, ал.2 от ЗМГО, не е съществувало разрешение от притежателите на марките. Съгласно разпоредбата на [чл. 13, ал.2 от ЗМГО](#), използване в търговската дейност по смисъла на ал. 1 е предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак. Видно от заключението на приобщената към материалите по досъдебното производство и кредитирана маркова експертиза, поставените върху веществените доказателства знаци са сходни на тези на търговски марки, с изброените по-горе регистрационни номера за всяка от тях, поради фонетична, словна и визуална идентичност на основни елементи. При сравнителния анализ между веществените доказателства и списъка на стоките от съответни класове на МКСУ, за които са регистрирани марките, е установена идентичност. Идентичността между вида на иззетите артикули и тези, за които са регистрирани марки, както и сходството на знаците, с които веществените доказателства са означени, с тези, за които са регистрирани марките, индицират вероятност за объркване, която включва възможност за свързване на процесните знаци с търговските марки. Помещението, в което е било реализирано претърсването, е наето от жалбоподателя и продажбите са били извършвани именно от негово име и за негова сметка.

Съдът не споделя аргументите на въззивника относно наличието на предпоставки за субсумиране на фактите по делото под хипотезата на нормата на чл.15 от ЗМГО. С чл.13, ал.2, т.2 от ЗМГО се очертават параметрите на правото на притежателя на търговската марка, включващи правомощия да я ползва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската си дейност знак, който поради своята идентичност или сходство с марката и идентичност или сходство на стоките и услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката. Формулираното абсолютно право търпи ограничения единствено в хипотезите на чл.14 и чл.15 от ЗМГО, последната от които регламентира института на изчерпване на правото върху търговската марка при

настъпването на изрично посочени обстоятелства. Коментираната новела, пресъздаваща нормата на чл.7, §1 от Директива № 89/104 ЕО, закрепва законодателно баланса между правата на притежателя на правото на регистрирана марка и принципа на свободно движение на стоки. Същата въвежда ограничение в правомощието на притежателя на правото на марка да забрани използването на същата за стоки, които са пуснати на пазара на територията на държавите – членки на ЕС, съответно в ЕИП, от него или с негово съгласие. Положителното установяване на основанията за приложението на принципа на общностно изчерпване по необходимост изисква наличие на една основна предпоставка – автентичен (оригинален) произход на стоката. Това разбиране последователно е намерило отражение и в задължителната тълкувателна практика на върховната съдебна инстанция. Твърденията за автентичност в конкретния казус обаче не се доказват по безспорен начин. Представената от въззивника фактура, чиито характеристики бяха обсъдени при анализа на доказателствата, не обосновават категорично твърдението му, че именно издетите като веществени доказателства дрехи са били предмет на доставка, по повод която е издадена тя, още по-малко че е предоставена от чешкото дружество „Х“ООД за удостоверяване именно на оригиналния им произход. Липсата на достатъчна индивидуализация на стоките в обсъждания документ, несъответствията в него, допълнени от откриващи се данни за производство върху етикетите, с които е била предлагана за продажба стоката, както и отсъствието на допълнителни доказателства за оригинален произход, компрометират достоверността на тезата на жалбоподателя, че действията по продажба на стоките са съобразени с изискванията на специалния закон ЗМГО. Не се възприема и възражението, че управителят на дружеството не е разполагал със специални знания, за да разграничи оригиналната стока. Те влизат в противоречие с твърдяното дори от негови близки и служители, разпитани като свидетели в хода на досъдебното производство, че в предходни времеви периоди е встъпвал в директни договорни отношения с официалния представител на друга защитена световно известна търговска марка - „Адидас“, за Република България, както и е посещавал обучения във връзка с тази дейност (според твърденията на Г Ц). В този смисъл и той следва да знае в по-голяма степен от останалите търговци, на какви критерии е нужно да отговаря стоката с оглед удостоверяване оригиналния ѝ произход, както и че за установяването на тези обстоятелства не е достатъчна единствено фактура от друго дружество, но и допълнителни сертификати за произход, респ. отличителни явни и/или скрити белези, очевидно отсъстващи при предлаганите продукти. Доколкото се касае за стоки под специален режим, търговията със същите изисква познаване на регламентиращото я законодателство, както и търсенето на съответна и достатъчна документация, позволяваща да се избегне всяко възникващо съмнение. На следващо място, твърденията за положена грижа на добър стопанин се разколебават сериозно от изложеното в експертното мнение, доколкото вещото лице изрично е подчертало, че между словесните и фигуративни елементи на всеки от регистрираните знаци на търговски марки и тези, означени върху издетите вещи се разкрива единствено сходство, т.е. отливията са в значителна степен забележими. Не следва да бъде пренебрегнат и фактът, че изрично като държава на произход върху някои от етикетите, различни на снимковия материал към протокола за

претърсване, е посочена Република Турция, като липсват данни за предоставяне от притежателите на някои от марките на лиценз за производство на техни продукти именно в тази държава или за изразено изрично съгласие стоки, произведени с тяхна марка в трети спрямо ЕИП страни да се търгуват свободно на европейския пазар - подробност, която може да бъде лесно проверена от всеки търговец. Същевременно е констатирано категорично, че на името на „XXX“ЕООД или на „X“ООД няма вписани по надлежния ред и лицензионни договори за отстъпване ползването на търговските марки, чиито отличителни белези са били изобразени върху стоките, предмет на нарушението.

Като допълнителен аргумент следва да се изложи и това, че дори стоките да бяха оригинални, това не означава автоматично приложение на [чл. 15, ал.1 ЗМГО](#). Притежателят на марка може да се противопостави на всяко пускане на пазара в ЕС на оригинални стоки, носещи негова регистрирана марка, включително на първо пускане, осъществено без негово съгласие. Целта е да се позволи на последния да осъществи контрол върху първото пускане на пазара в ЕС на стоки, носещи неговата марка. В този смисъл е трайната практика на съда на ЕС, с която съдилищата са длъжни да се съобразят, тъй като разпоредбата на [чл. 15, ал.1 ЗМГО](#) е въведена при транспониране на Първа [директива 89/104/ЕО](#) на Съвета относно сближаване на законодателствата на държавите членки във връзка с търговските марки, отменена с [Директива 2008/95/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 22.10.2008г, както и определение на С. по дело С-449/09, С.. Съгласието на притежателя на марката за пускане на оригинални стоки на пазара не се презюмира, а подлежи на доказване, каквото в случая не бе постигнато въпреки извършената проверка. След като е придобило, с намерение да осъществява търговска дейност, стоки, върху които е поставен знак, сходен с този на защитена марка, дружеството - въззивник е било длъжно да се увери, че не извършва административно нарушение по смисъла на ЗМГО, като изиска от своите съдоговорители доказателства за съгласие на маркопритежателя стоките да бъдат пуснати на пазара от тези лица или от техни праводатели. Към момента на придобиване на стоките, а и впоследствие жалбоподателят очевидно не е бил наясно дали има съгласие на маркопритежателите за пускане на стоките на пазара. При липса на категорични данни за наличие на съгласие, той е следвало да приеме, че съгласие липсва и да не приема стоките с цел търговска дейност. В този смисъл, независимо от факта на настъпилата погасителна давност, възпрепятстваща реализирането на административнонаказателната отговорност на „XXX“ЕООД, иззетите като веществени доказателства стоки продължават да бъдат предмет на административно нарушение и притежанието им като такива е забранено от закона. По изложените съображения правилен е изводът на наказващия орган, че вещите следва да бъдат отнети в полза на държавата и да бъде разпоредено тяхното унищожаване по установения в ЗМГО ред.

С оглед изхода на делото съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Разпоредбата препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за „XXX“ЕООД, доколкото се

отменя издаденото наказателно постановление в неговата санкционна част, като се уважава претенцията на жалбоподателя. Въззивникът е представляван от упълномощен адвокат в производството, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разносните следва да намери приложение разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, препращаща към чл.143, ал.1 от АПК, съобразно която при отмяна на издадения акт подателя на жалбата има право да получи разносните, сторени във връзка със заплащане на адвокатско възнаграждение, които следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт. Видно от представените в съдебното заседание документи (договор за правна помощ и списък с разноси) – на адвоката, представлявал въззивника, е изплатена сумата от 1800,00 лева за процесуално представителство в настоящото производство. Направено е изрично възражение за прекомерност на договореното възнаграждение от страна на представителя на въззиваемата страна, поради което следва да намери приложение нормата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН. Съгласно посочения законов текст, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разносните в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.

Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предмета на делото, този съд приема, че фактическата и правна сложност на процесния казус е обичайна и не се отличава съществено от останалите дела от този вид. Въззивното производство е приключило в едно съдебно заседание, без процедурни усложнения, в това число и без събирането на допълнителни доказателства извън материалите по прекратеното наказателно производство по пр.пр.№169/2018 г. по описа на РП - III. За запознаване с материалите по делото, изготвянето на жалбата и подготовката за участие в съдебното заседание не е било нужно полагането на прекомерни усилия, нито изразходването на съществен времеви и технически ресурс. Поради това и този съд намира възражението на въззиваемата страна за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар за основателно, като същото следва да бъде намалено до минимално предвидения съгласно Наредба №1/09.07.2004г. размер, съобразен с размера на глобата, наложена с ревизирания санкционен акт, който именно в случая ще се яви съответстващ на критериите на [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#) - "справедлив и обоснован". С отмененото наказателно постановление жалбоподателят е санкциониран с „Имуществена санкция“ в размер на 3000,00 лева. Съгласно нормата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г.: „Ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на [чл. 7, ал. 2](#) върху стойността на всяка наложена глоба, санкцията и/или обезщетение.“ В текста на чл.7, ал.2, т.2 от подзаконовия нормативен акт е указано: „За процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: ... при интерес от 1000 до 10 000 лв. - 400 лв. + 10% за горницата над 1000 лева“. Следователно, минималният размер на адвокатския хонорар, изчислен по методиката на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата и спрямо размера на предвидената

и наложената имуществена санкция, възлиза на 600,00 лв., като претендираното адвокатско възнаграждение от 1800,00 лева следва да бъде намалено до така изчислената сума. Върху така намалената стойност следва да се начисли и данък добавена стойност, при съображение че процесуалният представител на жалбоподателя – адв. К. (видно от приложена по съдебното дело фактура), е регистриран по ДДС. Този извод се налага от §2а от Допълнителните разпоредби на Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който за регистрираните по ДДС адвокати дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази Наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Поради това към сумата от 600,00 лева минимално адвокатско възнаграждение следва да се прибави и 20 % от 600 лева, възлизаща на 120 лева, или общо 720,00 лева, а за разликата до претендираната сума от 1800 лева искането на адв. К. да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.3, вр.чл.84 ЗАНН, вр.чл.334, т.4, вр.чл.24, ал.1, т.3 от НПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ поради изтекла давност **Наказателно постановление № 70/23.08.2022 г.**, издадено от В Б Б - Председател на Патентно ведомство на Република България, **В ЧАСТТА** с която на основание чл.81, ал.1 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО) на „XXX“ЕООД, ЕИК XXX, е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 3000,00 (три хиляди) лева за нарушение на чл.13, ал.2, т.2, вр. ал.1, т.2 от ЗМГО.

ПРЕКРАТЯВА АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО , образувано срещу „XXX“ЕООД, ЕИК XXX.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №70/23.08.2022 г. , издадено от проф. д-р В Б - председател на Патентно ведомство на Република България, **В ЧАСТТА** , с която на основание чл.127, ал.5 от ЗМГО е постановено стоките, предмет на нарушението, да се отнемат в полза на държавата и да бъдат унищожени, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България да заплати по сметка на „XXX“ЕООД, ЕИК XXX, разноси в размер на 720,00 (седемстотин и двадесет) лева, представляващи възнаграждение за представлявалия го в производството адвокат, като за разликата до 1800,00 лева, **ОТХВЪРЛЯ** предявената претенция, като **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____